

ת"פ 29028/03/21 - מדינת ישראל נגד איליי קריבושי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 29028-03-21 מדינת ישראל נ' קריבושי 19 אוקטובר 2022

בפני כב' השופט בני שגיא, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

על-ידי ב"כ עו"ד דיה בן-אסא

נגד

הנאשם

איליי קריבושי

על-ידי ב"כ עו"ד אריה שרעבי ועו"ד ליאן זמיר-חצרוני

גזר דין

ביום 20.10.20 נקטע פתיל חייה של רחל כתב, ילידת ינואר 1946, רעייתו של מנשה, אמם של מיכל, אלון, כרמית ויובל, וסבתא לעשרה נכדים. רחל הייתה אשה מיוחדת, רבת פעלים ומודל לחיקוי והערצה לילדיה, אשר למדו ממנה את ערכי המשפחה, המצוינות, המאמץ והסיוע לאחר. רחל הייתה בת בכורה להוריה, אחות מאחדת ומחברת, אוהבת חסד, מרבה בצדקה ומסורה עד כלות לכל סובביה, ולמעשה - לכל מי שנזקק לסיוע. רחל אהבה את החיים, אהבה את משפחתה, תמיד הייתה מלאת אנרגיה, נהנתה להתנדב, ללמוד, להעשיר את עולמה התרבותי, לצאת לטיולים, והייתה דמות משמעותית ומרכזית בכל מסגרת בה לקחה חלק.

רחל נפרדה מעולמנו במפתיע, בשיא חייה ופעילותה, וזאת אך ורק עקב קלות דעת שהפגין הנאשם בעודו רוכב על אופנוע בטבורה של עיר.

מטבע הדברים, גזר הדין יפסע בנתיב שהתווה המחוקק, תוך בחינת נסיבות ביצוע העבירה והנתונים הקשורים לנאשם, אך ברור כבר כעת, כי אין בכל תוצאה משפטית ועונשית כדי להקלות, ולו במעט, את עוצמת הטרגדיה, האובדן והכאב שחשים בני משפחתה ומכריה.

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירה של המתה בקלות דעת, לפי סעיף 301(ג) לחוק העונשין ובעבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) יחד עם סעיף 64 וסעיף 39(א) לפקודת התעבורה.

במסגרת הסדר הטיעון שנקשר בין הצדדים, סוכם כי **התביעה תטען לעונש הולם של 5 שנות מאסר, בעוד ההגנה תטען לעונש הולם של 3.5 שנות מאסר**, כאשר בנוסף, יוטלו על הנאשם רכיבי ענישה נלווים בדמות מאסר מותנה, פסילה, פסילה מותנית ופיצוי לנפגעי העבירה. עובר לשמיעת הטיעונים לעונש הופנה הנאשם לשרות המבחן ונערכו בעניינו שני תסקירים.

בשלב הראיות לעונש, שמעתי את עדותם המרגשת של ילדיה של רחל (מיכל שכטר; כרמית אשר ואלון כתב) ושל חתנה (אלכס שכטר).

כתב האישום המתוקן

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 20.10.20 בשעה 18:38 רכב הנאשם על קטנוע ברח' יחזקאל קזז באור יהודה מכיוון דרום לצפון. הכביש בו רכב הנאשם הוא דו-סטרי, הכולל נתיבי נסיעה לכל כיוון המופרדים על-ידי אי תנועה. בנתיב הימני של הכביש חנו כלי רכב, והנאשם רכב על הקטנוע בחלקו השמאלי של הנתיב השמאלי. עובר ובסמוך לרכיבתו, צרך הנאשם סמים מסוג קנאביס וקוקאין, ורכב על הקטנוע כשהוא נתון תחת השפעת סמים, כאשר בגופו Benzoylcgonine המהווה **תוצר** חילוף חומרים של קוקאין שהתגלה בבדיקות השתן, וכן Thc-oic acid המהווה תוצר חילוף חומרים של קנאביס. באותה נקודת זמן בה רכב הנאשם על הקטנוע, שרר מזג אוויר נאה, הראות הייתה טובה, תאורת הרחוב פעלה כשורה והאירה את הרחוב היטב. בהגיעו לצומת הרחובות קזז וההגנה, עצר הנאשם את הקטנוע נוכח מופע אור אדום ברמזור, ובעודו ממתיך לחילופי האור ברמזור, הוציא ממכנסיו את מכשיר הטלפון הנייד והחל להביט במסך, תוך שראשו מורכן מטה. כאשר התחלף האור ברמזור לירוק, החל הנאשם ברכיבה על הקטנוע, והתקרב למעבר החציה, הסמוך לרחוב קזז 34. הנאשם רכב על הקטנוע בעוד הוא ממשיך ומחזיק את הטלפון בידו השמאלית, ראשו ממשיך להיות מורכן מטה, וידו הימנית בלבד אווזת בכידון הקטנוע. אותה עת, החלה רחל לחצות את מעבר החציה מימין לשמאל ביחס לכיוון רכיבתו של הנאשם. עם הגיעו אל מעבר החציה, התנגש הנאשם ברחל בעוצמה, עם חזית הקטנוע עליו רכב, וזאת כאשר רחל הייתה על סף סיום חצית הכביש במעבר החציה. רחל הוטלה לעבר אי התנועה הסמוך, ובהמשך הובהלה לבית החולים כשהיא פצועה באורח אנוש, סובלת מחבלת ראש, ומותה נקבע כשעה מאוחר יותר.

3. כתב האישום המתוקן מונה את רכיבי "קלות הדעת" של הנאשם, ובהם: נהיגה בחוסר זהירות ובחוסר תשומת לב לחיי אדם; נהיגה באופן שלא תואם את תנאי הדרך; נהיגה בשכרות ותחת השפעת סמים מסוכנים מסוג קוקאין וקנאביס; נהיגה במהירות ממוצעת שאינה פחותה מ- 53.06 קמ"ש ואינה גבוהה מ- 76.5 קמ"ש, וזאת מעל המהירות המותרת במקום (50 קמ"ש); נהיגה בלא שהנאשם הביט כלל לעבר מעבר החציה, לא הבחין במנוחה, על אף ששדה הראיה היה פתוח בפניו במרחק של עשרות מטרים; נהיגה בעוד הנאשם מביט במסך הטלפון הסלולרי כשהוא אווז בכידון האופנוע בידו הימנית בלבד, ואינו נותן דעתו למתרחש בכביש בואכה מעבר החציה; נהיגה תוך התעלמות מהוראת תמרור 306 התלוי ומוגבה מעל מעבר החציה; נהיגה שבוצעה מבלי לנקוט באמצעים הדרושים כדי למנוע סיכון

באופן שהנאשם לא האט את מהירות נסיעת הקטנוע לפני מעבר החציה ולא בלם את הקטנוע בזמן שיכול היה להבחין ברחל, אשר ניסתה להשלים את חציית הכביש במעבר החציה בבטחה.

תסקירי שרות המבחן

4. התסקיר הראשון שהוגש כולל התייחסות לנתוניו של הנאשם: בן 23, רווק המתגורר עם אביו ואחיו בקרית אונו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, בעל תעודת בגרות מלאה, ושירת שירות צבאי מלא בצה"ל. לאחר שנים של זוגיות מורכבת התגרשו הוריו של הנאשם בשנת 2020, והוחלט כי הנאשם ואחיו יתגוררו עם האב. הנאשם תואר כמי שחווה את הגירושין בצורה משברית, משבר שהעצים נוכח העובדה כי זמן קצר לאחר הגירושין החלו הוריו לנהל מערכות יחסים זוגיות חדשות. לנאשם אח בן 21 המנהל אורח חיים נורמטיבי, מוכר כנכה צה"ל מחמת פוסט-טראומה, וזאת לאחר שהשתתף בגיבוש בחטיבת הצנחנים, והיה נוכח באסון התדרדרות אוטובוס ודריסת חייל למוות. הנאשם תואר כצעיר נורמטיבי, ערכי, המחזיק בעמדות ברורות בכל הקשור לציות לחוק, ומבין את אחריותו כנהג. שרות המבחן ציין כי מעורבותו בתאונה נראית חריגה לאורחות חייו, ולתפיסתו את עצמו כאזרח מייטיב ושומר חוק. הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, והתרשמות שרות המבחן כי השיח עמו בעניין זה היה מורכב ומציף רגשית, כאשר הנאשם מתקשה להכיל את המשמעויות הנלוות לגרימת מוות של אדם אחר, לא כל שכן, בנסיבות המחמירות ומשהורשע בנהיגה בשכרות. שרות המבחן התרשם כי הנאשם זקוק למענה טיפולי אינטנסיבי. באשר לשימוש בסמים, מסר הנאשם כי צרך קנאביס כשבוע וחצי לפני התאונה בנסיבות חברתיות, אולם הכחיש שימוש בקוקאין. הנאשם תיאר תופעות פוסט-טראומתיות שאפיינו את התקופה הסמוכה לתאונה, ביניהן קשיי שינה, סיוטים, מצב רוח דכאוני, קשיים חברתיים והצפה רגשית. נוכח טיבו של הסדר הטיעון, אשר כולל בתוכו רכיב מאסר מאחורי סורג ובריח, סבר שרות המבחן כי יש להשהות במעט את כניסתו של הנאשם לכלא על-מנת שניתן יהיה לשלבו בקבוצה ייעודית לנהגים המעורבים בתאונות קטלניות, למשך שישה שבועות.

התסקיר השני שהוגש כולל התייחסות לחוות דעת פסיכיאטרית פרטית שנערכה על-ידי פסיכיאטר מטעם ההגנה, ממנה עולה כי הנאשם ביטא תחושות של ייאוש, חוסר אונים, חוסר תקווה, והתפתחה תמונה קלינית פוסט-טראומתית בעלת מאפיינים של תסמינים דיכאוניים ותחושות אשמה. שרות המבחן תיאר את השתלבות הנאשם בקבוצה הייעודית, וציין כי בתחילת ההליך התנהל הנאשם בצורה מופנמת, אך בהמשך, ובאופן הדרגתי, הצליח לשתף בתחושותיו הקשות, תוך שניכר כי הוא מקבל אחריות מלאה על תוצאות התאונה ועל רשלנותו. השתתפותו של הנאשם בקבוצה חיזקה את התרשמות שרות המבחן כי מדובר בצעיר נורמטיבי, אשר חווה את האירוע כאירוע טראומתי וקיצוני בחייו, והוא מבין את משמעותו. שרות המבחן העריך כי לנאשם כוחות מוגבלים, והמליץ על הפניית תשומת ליבם של גורמי המיון בשב"ס לחשיבות השמתו, ככל הניתן, בחברת עוברי חוק מתחום התעבורה, שם יהא פחות חשוף לאינטראקציות בין-אישיות מורכבות עם עבריינים בעלי דפוסי שוליים עמוקים.

טיעוני הצדדים

5. התובעת, עורכת הדין דיה בן-אסא, עמדה בטיעוניה על חומרת מעשיו של הנאשם, על הטרגדיה שגרם במו-ידיו למספר משפחות גרעיניות, ועל הפער בין הציפייה לזהירות מכל נהג העולה על הכביש לבין התנהלות הנאשם.

וכך ציינה התובעת: "אפשר לראות מהסרטון שלמרות שהיו כל-כך הרבה דברים שיכלו למנוע את התאונה הזו, הוא לא נקט באף אחד מהם, כי פשוט הראש שלו לא היה בכביש, והוא פשוט היה תחת השפעת סמים ובמצב שלא אמור להיות כלל בכביש, ויכול היה לעצור או להסיט את ההגה ולעשות כל-כך הרבה דברים, אבל מה שהוא עשה בפועל, זה פשוט כניסה חזיתית בלי ניסיון בלימה לתוך גופה של המנוחה המדהימה, שלמרות שהיא ילידת 1946, שמענו שהיא ביצעה פעילות וראינו תמונות. מדובר באשה מלאת חיים, שהייתה בתפקוד מלא לחלוטין..." (פרו' עמ' 10 ש' 34).

התובעת עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שהמרכזי בהם הוא קדושת החיים, ועתרה, בין היתר, תוך הפניה לפסיקה, לאימוץ הרף העליון של הסדר הטיעון.

התובעת הסתייגה מהתרשמות שרות המבחן בדבר היותו של הנאשם נורמטיבי, והפנתה לעצם השימוש בשני סוגי סמים, לאמירות שונות שאמר לקצינת המבחן (לרבות בדבר הוצאת והכנסת הטלפון לכיסו) מהם ביקשה להסיק כי נטילת האחריות אינה מלאה, וסברה כי אין בקבוצה הייעודית בה נטל חלק, כדי להניח תשתית ראויה בדבר סיכויי שיקום או לעמוד בבסיס אימוץ הרף התחתון של ההסדר.

בסיכומו של הטיעון, סברה התובעת כי נסיבותיו האישיות של הנאשם צריכות לסגת מפני עקרונות הגמול וההרתעה, ויש להצמיד תג מחיר כבד, בדמות אימוץ הרף העליון של ההסדר, לכל העולים על ההגה תחת השפעת סמים או תוך שימוש בטלפון באופן המונע מהם לנהוג בצורה זהירה ובטוחה לכלל המשתמשים בדרך.

6. הסנגורים, עורכי הדין אריה שרעבי וליאן זמיר-חצרוני, היו ערים לחומרת מעשיו של הנאשם, ובעיקר לכאב ולטראומה של משפחת המנוחה, כפי שזו השתקפה בעדויות שנשמעו בשלב הראיות לעונש. יחד עם זאת, ומטבע הדברים, התמקד טיעון הסנגורים בנתונים הקשורים לנאשם, ומטעם זה סברה ההגנה כי יש מקום לאימוץ הרף התחתון של ההסדר. כך נטען, כי יש לראות את רמת הסטייה מהתנהלות תעבורתית נורמטיבית ככזו שאינה נמצאת ברף העליון, וזאת בשים לב לעובדה כי הנאשם לא חצה צומת באור אדום, לא עקף רכב, לא סטה מנתיב נסיעתו, והתנהלותו העבריינית התמקדה בחוסר תשומת לב לנעשה בכביש ובשימוש המוקדם בסמים.

בהקשר לשימוש בסמים, נטענו הדברים הבאים: "מעבר לזה, בדבר השימוש בסם, באופן כללי, פקודת התעבורה מדברת על אחריות קפידה. חשוב לנו שהמשפחה של המנוחה תשמע את זה. בגופו של הנאשם לא נמצאו חומרים פעילים. הודינו כי זה החוק, ולא נמצאו חומרים פעילים של קנאביס או

קוקאין, מה שנמצא בגופו תוצר חילוף חומרים של הקוקאין והקנאביס, וזו הייתה יריעת המחלוקת, והנאשם בחר לקחת אחריות, וההודאה היא במלואה שלו. ושוב, כן אני חושבת שצריכה להיעשות ההבחנה הזו, למרות שהיא לא בחוק אבל היא כן בפסיקה. מקרים שבהם הייתה התייחסות, בתקווה שהמחוקק יתקן את הפגם הזה, שיש הבדל בין חומר פעיל לחומר חלופי. יש לעשות הבחנה בין נהג שבגופו נמצאו חומרים חלופיים של הסם לבין נהג ששותה ויש תוצאה של הכמות. אבל כשאדם שותה שלושה בקבוקי בירה ומרשה לעצמו לנהוג בכלי רכב, ככלי רצח, זה הבדל משמעותי לחלוטין, כי הוא נוהג שיכור" (פרו' עמ' 16 ש' 16).

ההגנה עמדה על נתוניו הנורמטיביים של הנאשם, על נסיבות חייו, על המשבר שחווה עקב גירושי הוריו, על מורכבות מצבו של אחיו, ועל הצורך ליתן לנאשם פתח של תקווה. בהקשר זה, עתרה ההגנה למתן משקל מוגבר להודאת הנאשם וקבלת האחריות, בבחינת "מודה ועוזב ירוחם". ההגנה הפנתה לנתונים הקשורים למצבו הנפשי של הנאשם כפי שאלה עולים מהתסקירים שהוגשו, וסברה כי גם באימוץ הרף התחתון של הסדר הטיעון, יבוא האינטרס הציבורי על סיפוקו.

דין והכרעה

7. התנהלותו העבריינית של הנאשם מצאה ביטוי במספר מישורים, כאשר המישור המרכזי נוגע לרכיבתו על האופנוע בטבורה של עיר, תוך שהוא מתקרב למעבר החציה, אך דעתו אינה נתונה למתרחש בו. הנאשם הביט אל מסך הטלפון הנייד שהחזיק בידו האחת, אחז בכידון האופנוע ביד אחת בלבד, והתעלם מהוראת תמרור 306 התלוי ומוגבה מעל מעבר החציה. משהתנהל כפי שהתנהל, אך ברור הוא כי "הכתובת הייתה על הקיר" וכי תאונת דרכים קשה צפויה להתרחש, כפי שאכן אירע. להתנהלותו של הנאשם מצטרפים כאמור היבטי חומרה נוספים הקשורים למהירות נהיגתו ולקיומם של תוצרי סמים בדמו, ואלה אך מעצימים את חומרת מעשיו.

רחל עשתה את כל שניתן לצפות מהולך רגל - חצתה את הכביש באזור מוכר ומואר כהלכה, בו יש שדה ראייה מלא, במעבר חציה, ומבלי שירידתה למעבר החציה וחצייתה היו אמורים להפתיע איש ממשתמשי הדרך. מותה הטראגי היה נמנע, ככל שהנאשם היה נותן דעתו למתרחש בדרך, ולא מן הנמנע כי תוצאת האירוע הייתה שונה אף אם הנאשם היה מופתע, אך היה מצליח לבלום במעט ולהאט את מהירות נסיעתו, טרם הפגיעה בה - דבר שלא אירע.

בתי המשפט עמדו לא אחת, והדבר רלוונטי אף למקרה הטראגי שבפניי, על היותה של התנהלות כגון זו בה חטא הנאשם, ככזו הפוגעת בערך המוגן החשוב מכל - קדושת החיים.

הנה כך, במחי התנהלות עבריינית שנעשתה בקלות דעת, נקטעו חייה של רחל, כאשר למעשיו של הנאשם היו השלכות ישירות וקשות מנשוא אף על בני משפחתה הקרובים, מכריה הרבים ואנשים להם

עזרה לאורך השנים.

מצוותו של בית המשפט העליון כפי שזו נלמדת משורה ארוכה של פסקי דין שניתנו לאורך השנים, מחייבת מתן משקל משמעותי לעקרון הגמול והפגיעה בקדושת החיים, באופן שעל אלה החוטאים בכך - יוטלו עונשי מאסר לתקופות משמעותיות, ומאחורי סורג ובריח. כך על-פי הפסיקה, וכך יש לנהוג אף בענייננו.

בהינתן טווח הענישה שנקבע במסגרת הסדר הטיעון, המתיישב עם פסיקת בית המשפט העליון, לא ראיתי להרחיב בדבר מדיניות הענישה הנוהגת, שכן זו גולמה על-ידי הצדדים בטווח הענישה. אסתפק אפוא בהפניה לפסקי הדין הבאים, בהם הטילו בתי המשפט עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח:

ע"פ 7222/19 אלגרגאוי נ' מדינת ישראל (13.7.2017); ע"פ 8164/19 אבו שנדי נ' מדינת ישראל (2.4.2020); ע"פ 456/19 צ'ורני נ' מדינת ישראל (4.3.2018); ע"פ 3190/21 סיגזמונדי נ' מדינת ישראל (3.3.2022).

אמנם, ניתן לטעון כי נסיבותיהם של פסקי הדין שהוזכרו לעיל משקפות רף חומרה חמור במעט מזה שגולם בנהיגתו של הנאשם שבפניי, אך הדגש הוא במילה "במעט". מעבר לכך, ובמישור התוצאה - הטרגדיה שגרם הנאשם במעשיו נותרת במלוא עוצמתה בין אם סטיית הנאשם מהתנהגות נורמטיבית היא סטייה משמעותית, ובין אם סטייה קלה היא.

בחנית הפסיקה שהציגה ההגנה, מלמדת כי קיימים מקרים בהם הסתפקו בתי המשפט בהשתת עונשים קלים יותר מאלה המשקפים את הרף העליון של הסדר הטיעון, וראה לדוגמא: ע"פ 8156/19 קרייף נ' מדינת ישראל (7.5.2020); ע"פ 6568/16 אסעד נ' מדינת ישראל (8.1.2019); ע"פ 8464/15 וסילי פנזין נ' מדינת ישראל (30.10.2017); ע"פ 1196/07 סאהר נ' מדינת ישראל (17.6.2007).

במסגרת קביעת העונש יש לשקול גם נתונים נוספים המשפיעים על מיקומו של הנאשם בטווח הענישה שגובש בהסדר הטיעון.

ראשית, הנאשם הודה וקיבל אחריות על מעשיו. להודיה שני היבטים, זה הקשור לחיסכון בזמן ציבורי, אך חשוב מכך - זה המשקף את הפנמת הפסול במעשים, על כל המשתמע מכך. הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, ומכאן שיש מקום להתחשבות מסוימת בנתון זה. אציין כי אני ער לעמדת הנאשם בפני שרות המבחן בכל הנוגע לשימוש בקוקאין, אולם אין בה כדי לגרוע מעוצמת הודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן ברכיב זה, כמו גם ביתר הרכיבים המתארים את התנהלותו קלת הדעת. אציין כי שרות המבחן התייחס גם להפנמת הפסול במעשה, כפי שבאה לידי ביטוי בהבעת כאב ואמפתיה ביחס לטרגדיה שגרם במו-ידיו, בהתמודדות עם תחושת אשמה ובושה, ובקושי להכיל את תוצאות התאונה הנובעת ממעשיו שלו.

שנית, מדובר בנאשם שביצע את העבירה בהיותו בן 22 (כיום בן 24) ופסיקת בתי המשפט לאורך השנים הקפידה לשקול לקולא נתון בדבר גיל צעיר, וכך יש לעשות אף בעניינו.

שלישית, אין לחובת הנאשם הרשעות פליליות קודמות, וגם גיליון הרשעותיו בתחום התעבורה כולל שלוש הרשעות בלבד, ולא ניתן לראותו כמכביד.

רביעית, נסיבות חייו של הנאשם כפי שאלה עלו בתסקירי שרות המבחן ובטיעון באי-כוחו, הן נסיבות לא פשוטות הן ביחס להתנהלות התא המשפחתי לאורך השנים, הן ביחס לפרידת הוריו, והן ביחס למשבר שחוזה אחיו עת נחשף לאירוע טראומתי במהלך גיבוש לחטיבת הצנחנים. על-פי האמור בתסקיר שרות המבחן, הנאשם חווה באופן לא פשוט את אותם אירועים.

חמישית, הנאשם, שהתנהל בצורה נורמטיבית עד מועד האירוע, עומד בפני מאסרו הראשון מאחורי סורג ובריח. הפסיקה הכירה ברכיב "המאסר הראשון" ככזה המצדיק התחשבות מסוימת, וזאת בשונה מנאשמים אשר נכנסים ויוצאים מבתי הכלא פעמים רבות.

סיכום

8. משהגעתי למסקנה כי טווח הענישה שגובש במסגרת ההסדר מתיישב עם כלל הנסיבות ופסיקת בית המשפט העליון, ולאחר ששקללתי את כלל הנתונים, לרבות מדיניות הענישה ואותם נתונים הקשורים לנאשם, גילו, הודאתו ומצבו, ראיתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 50 חודשי מאסר בפועל. הנאשם יתייצב ביום 27.11.22 בשעה 08:30 במתקן ניצן או במתקן אחר עליו יורה שב"ס בהליך המיון המוקדם, ככל שייערך כזה.

ב. 12 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של המתה בקלות דעת.

ג. 9 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של גרם מוות ברשלנות או עבירה של נהיגה בשכרות.

ד. פיצוי למשפחת המנוחה בסך 50,000 ₪, אשר ישולם ב-25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.23 ועד לסיום התשלומים. לא ישולם אחד התשלומים במועדו תעמוד היתרה לפירעון מלא, ותועבר לגביה באמצעות המרכז לגביית קנסות. ראיתי לציין כי אין לראות בפיצוי הנפסק בהליך הפלילי

כסוג של "תמחור" עוצמת הנזק או הטרגדיה שגרם הנאשם במעשיו, שכן חזקה שאין בסכום כלשהו כדי להוות פיצוי ראוי למשפחת המנוחה.

ה. פסילת רישיון נהיגה לתקופה בת שמונה שנים החל מיום הפקדת הרישיון.

ניתן צו למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום כ"ד תשרי תשפ"ב, 19/10/2022 במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**